

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2008. december 22. *

A C-491/07. sz. ügyben,

az EU 35. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában,
amelyet a Landesgericht für Strafsachen Wien (Ausztria) a Bírósághoz 2007.
október 31-én érkezett, 2007. október 8-i határozatával terjesztett elő a

Vladimir Turanský

ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (hatodik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, K. Schiemann és L. Bay Larsen (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,
hivatalvezető: R. Grass,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az osztrák kormány képviselőjében E. Riedl, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviselőjében G. de Bergues és J.-Ch. Niellet, meghatalmazotti minőségben,
- a holland kormány képviselőjében C. Wissels és Y. de Vries, meghatalmazotti minőségben,
- a szlovák kormány képviselőjében J. Čorba, meghatalmazotti minőségben,
- a finn kormány képviselőjében J. Heliskoski, meghatalmazotti minőségben,
- a svéd kormány képviselőjében A. Falk, meghatalmazotti minőségben,

- az Egyesült Királyság Kormánya képviselőjében T. Harris, később: I. Rao, meghatalmazotti minőségben,

- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében R. Troosters és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű kiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o., a továbbiakban: SMVE) 54. cikkének értelmezésére irányul.

- ² Ezt a kérelemet a V. Turanský szlovák állampolgár ellen 2000. november 23-án Ausztriában indított büntetőeljárásban terjesztették elő, akit azzal gyanúsítottak, hogy társaival együtt egy osztrák állampolgár terhére rablást követett el az Osztrák Köztársaság területén.

Jogi háttér

A kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló európai egyezmény

- ³ A kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, 1959. április 20-án Strasbourgban aláírt európai egyezmény 21. cikkének (1) és (2) bekezdése a büntetőeljárás iránti feljelentés tételére vonatkozóan a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az egyik Szerződő Fél által a másik Fél bírósága előtt indítandó büntetőeljárás céljából tett feljelentést az érintett Igazságügyi Minisztériumok továbbítják egymásnak [...].

(2) A megkeresett Fél értesíti a megkereső Felet az ilyen feljelentés alapján tett intézkedéséről, és megküldi a hozott ítélet egy példányát.”

Az Európai Unió joga

- 4 Az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez az Amszterdami Szerződéssel csatolt, a schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló jegyzőkönyv (a továbbiakban: jegyzőkönyv) 1. cikke értelmében az Európai Unió tizenhárom tagállama, köztük az Osztrák Köztársaság felhatalmazást kapott arra, hogy egymás között megerősített együttműködést hozzanak létre az említett jegyzőkönyv mellékletében meghatározott schengeni vívmányok hatálya alá tartozó területeken.
- 5 A fenti meghatározás szerinti schengeni vívmányok részét képezi különösen a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás (HL 2000. L 239., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 3. o.), valamint az SMVE.
- 6 Az Osztrák Köztársaság SMVE-hez történő csatlakozásáról szóló, 1995. április 28-án Brüsszelben aláírt megállapodás (HL 2000. L 239., 90. o.) 1997. december 1-jén lépett hatályba.
- 7 A jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdése második albekezdésének végrehajtására az Európai Unió Tanácsa 1999. május 20-án elfogadta az Európai Közösséget létrehozó szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően a schengeni vívmányokat alkotó valamennyi rendelkezés, illetve határozat jogalapjának meghatározásáról szóló 1999/436/EK határozatot (HL L 176., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 152. oldal). E határozat 2. cikkének a határozat A. mellékletével együttes olvasatából kitűnik, hogy a Tanács az EU 34. és az EU 31. cikket határozta meg az SMVE 54–58. cikke jogalapjaként.

- 8 A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság Európai Unióhoz történő csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány (HL 2003. L 236., 33. o.) 3. cikkének az I. melléklet 2. pontjával összefüggésben értelmezett (1) bekezdéséből következően az SMVE a Szlovák Köztársaságban a csatlakozás napjától, azaz 2004. május 1-jétől kezdődően kötelező, és azt alkalmazni kell.
- 9 Az SMVE „Rendőrség és biztonság” címet viselő III. címében található „A kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” című 3. fejezet. Az ebben a fejezetben szereplő 54. cikk értelmében:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

- 10 Az SMVE 55. cikkének (1) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen egyezmény megerősítésekor, elfogadásakor vagy jóváhagyásakor az alábbi esetekben vagy esetek egyikében bármely Szerződő Fél kinyilváníthatja, hogy az 54. cikket magára nézve nem tekinti kötelezőnek:

- a) ha a külföldi ítélettel elbírált cselekmény részben vagy egészben a saját területén történt; [...];

[...]

(4) Az (1) bekezdés alapján tett nyilatkozat tárgyát képező kivételeket nem lehet alkalmazni, ha az érintett Szerződő Fél ugyanazzal a bűncselekménnyel kapcsolatban a másik Szerződő Felet büntetőeljárás lefolytatására kérte fel [...].”

- 11 Az SMVE 57. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha egy Szerződő Fél egy személyt bűncselekmény elkövetésével gyanúsít, és e Szerződő Fél eljárni jogosult hatóságai szerint alaposan feltehető, hogy a gyanúsítás e személy ugyanazon cselekményével kapcsolatos, amelyet egy másik Szerződő Félnél már jogerősen elbíráltak, ezek a hatóságok – ha szükségesnek látják – a vonatkozó információk érdekében megkeresik annak a Szerződő Félnél az eljárni jogosult hatóságait, amelynek területén már határozatot hoztak.

(2) A kért információkat a lehető legrövidebb időn belül rendelkezésre bocsátják, és a továbbiakban a folyamatban lévő eljárás során figyelembe veszik.”

- 12 Az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének időpontjáról szóló, az *Európai Községek Hivatalos Lapjában* 1999. május 1-jén közzétett tájékoztatóból (HL L 114., 56. o.) kitűnik, hogy az Osztrák Köztársaság az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatával elfogadta a Bíróság hatáskörét az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerinti eljárások lefolytatására.

A szlovák jog

- 13 A büntetőeljárás törvény 9. cikke (1) bekezdése e) pontjának a szlovák rendőrhatalóságnak az alapeljárásban szereplő, a büntetőeljárást felfüggesztő határozata elfogadásának időpontjában hatályos szövege alapján nem lehet indítani büntetőeljárást, vagy a már megindult büntetőeljárást meg kell szüntetni, ha „az érintett személy ugyanazon cselekményét korábbi büntetőeljárásban már jogerősen elbírálták, vagy vele szemben a büntetőeljárást végleges hatállyal megszüntették [...]”.
- 14 Ez a rendelkezés a Szlovák Köztársaság alkotmánya 50. cikkének (5) bekezdését ülteti át, amely szerint senkit nem lehet olyan cselekmény miatt büntetőeljárás alá vonni, amely miatt már jogerősen elítélték vagy felmentették.
- 15 A büntetőeljárás törvény 215. cikkének (1) és (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az ügyész megszünteti a büntetőeljárást:

a) ha minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy nem követték el azt a cselekményt, amely miatt a büntetőeljárást megindították;

b) ha a cselekmény nem bűncselekmény, és nem indokolt a nyomozás. [...]

[...]

(4) Az (1) bekezdés alapján az eljárást a rendőrség is megszüntetheti, ha nem emeltek vádat. [...]"

¹⁶ A Najvyšší súd Slovenskej republiky (a Szlovák Köztársaság Legfelsőbb Bírósága) ítélezési gyakorlatából, és különösen az 1980. július 10-i Tz 64/80. sz. ügyben hozott ítéletből következik, hogy a büntetőeljárás törvény 9. cikke (1) bekezdésének e) pontjával nem ellentétes az, ha a büntetőeljárás törvény 215. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján felfüggesztett eljárást később ugyanazon cselekmény miatt folytatják, mivel a korábbi büntetőeljárás nem jogerős ítélettel fejeződött be.

A büntetőeljárás alapját képező tényállás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 17 V. Turanskýt azzal gyanúsítják, hogy 2000. október 5-én két, külön büntetőeljárás alá vont lengyel állampolgárral együtt kirabolt valakit annak Bécsben (Ausztria) található lakásában, miután súlyos testi sértést okozott neki.
- 18 2000. november 23-án a Staatsanwaltschaft Wien (bécsi ügyészség) ezért előzetes nyomozást megindítását kérte a kérdést előterjesztő bíróság nyomozási bírójánál V. Turanskýra vonatkozóan, akivel szemben az osztrák büntető törvénykönyv értelmében rablás alapos gyanúja merült fel, valamint elfogatóparancs kibocsátását és letartóztatása céljából figyelmeztető jelzés kiadását.
- 19 Miután értesült róla, hogy V. Turanský a hazájában tartózkodik, az Osztrák Köztársaság 2003. április 15-én a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló európai egyezmény 21. cikke alapján az említett személlyel szembeni büntetőeljárás átvételére kérte a Szlovák Köztársaságot.
- 20 Miután a szlovák hatóságok eleget tettek ennek a kérésnek, a kérdést előterjesztő bíróság nyomozási bírója az említett hatóságok jogerős határozatának meghozataláig felfüggesztette a büntetőeljárást.
- 21 2004. július 26-án a nyomozással megbízott prievidzai (Szlovákia) rendőrségi tisztviselő a feljelentésben szereplő tényállás alapján ismeretlen elkövető ellen büntetőeljárást indított. A nyomozás során V. Turanskýt tanúként hallgatták ki.

22 2006. december 20-i levelével a Szlovák Köztársaság legfőbb ügyésze megküldte az osztrák hatóságoknak a prievidzai körzeti rendőrkapitányság 2006. szeptember 14-i határozatát, amellyel az a büntetőeljárás törvény 215. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján megszüntette a rablás miatt indított büntetőeljárást. A nyomozással megbízott prievidzai rendőrségi tisztviselő a következőket írta ebben a határozatban:

„A [büntetőeljárás törvény] 215. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján a társtetteségben elkövetett rablás ügyében folyamatban lévő büntetőeljárást

megszüntetem,

mivel a cselekmény nem minősül bűncselekménynek, és nem indokolt az eljárás folytatása.

Indokolás

[...] Ezt a sértett [...] és a tanú [V. Turanský] vallomásai is alátámasztották. Ez azt jelenti, hogy V. Turanský cselekménye nem minősül erőszakkal elkövetett lopás bűncselekményének. [...]

Még ha figyelembe is kell vennünk azt a tényt, hogy [V. Turanský] nem akadályozta meg a bűncselekményt [...], akkor sem lehetne vádemelésre irányuló [...] eljárást folytatni, mivel a jelen ügyben elévülés miatt nem folytatható büntetőeljárás. [...]”

23 E határozattal szemben a meghozatalától számított három napon belül halasztó hatályú panasz nyújtható be. Ilyen panaszt azonban nem nyújtottak be.

24 A Landesgericht für Strafsachen Wien (büntetőügyekben eljáró bécsi tartományi bíróság) számára kétségesnek tűnik, hogy a szlovák rendőrhatalóság büntetőeljárást megszüntető határozata, amelyet ugyanazon tényállásra vonatkozó nyomozás során hozott, mint amely a Landesgericht előtt folyamatban lévő eljárás alapjául szolgál, maga után vonja-e az SMVE 54. cikkének alkalmazását, és így akadályát képezheti-e a folyamatban lévő eljárás folytatásának.

25 Mivel a kérdést előterjesztő bíróságnak arról a kérdésről kell határoznia, hogy a szlovák rendőrhatalóság 2006. szeptember 14-i határozata akadályát képezi-e annak, hogy a nyomozási bíró folytassa az Osztrák Köztársaságban ideiglenesen félbeszakadt eljárást, úgy határozott, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a kétszeres büntetésnek [az SMVE] 54. cikkében foglalt tilalmát, hogy a gyanúsított ellen az Osztrák Köztársaságban nem indítható büntetőeljárás, ha a Szlovák Köztársaságban – ez utóbbinak az Európai Unióhoz történt csatlakozását

követően – ugyanazon tényállás miatt indított büntetőeljárás olyan formában szűnt meg, hogy a rendőrhatalóság a büntetőeljárást érdemi kivizsgálást követően, az eljárás megszüntetése útján, minden további szankció nélkül, jogerősen befejezte?”

A Bíróság hatásköréről

²⁶ Emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ítélet 12. pontjából következően az EU 35. cikk alapján a Bíróság a jelen ügyben hatáskörrel rendelkezik a SMVE értelmezésére.

²⁷ E tekintetben le kell szögezni, hogy az SMVE 54. cikke időbeli hatálya folytán – ahogyan erre az osztrák kormány is hivatkozik – alkalmazandó olyan büntetőeljárásban, amilyen az alapügy is. Noha az alapeljárás tárgyát képező cselekmény 2000. október 5-i ausztriai elkövetésekor az SMVE még nem volt hatályban a Szlovák Köztársaságban, hatályban volt viszont a két érintett szerződő államban nemcsak akkor, amikor a Szlovák Köztársaság rendőrhatalóságai 2006. szeptemberében első ízben vizsgálták az említett cselekményt, de akkor is, amikor a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem benyújtásához vezető eljárást lefolytató, kérdést előterjesztő bíróság 2007. októberében a *ne bis in idem* elve alkalmazási feltételeinek meglétét vizsgálta (e tekintetben lásd a C-367/05. sz. Kraaijenbrink ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6619. o.] 22. pontját).

28 Ezenkívül először is meg kell jegyezni, hogy azt a kérdést, hogy a szlovák rendőrhatalóság büntetőeljárást megszüntető határozata maga után vonja-e a *ne bis in idem* elvének alkalmazását, – amint azt az Európai Közösségek Bizottsága helyesen jegyzi meg – az SMVE 54–58. cikke alapján kell megvizsgálni, mivel a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló európai egyezmény 21. cikke, amely alapján az Osztrák Köztársaság a Szlovák Köztársaságot V. Turanskýval szemben büntetőeljárás lefolytatására kérte, nem szabályozza azt a kérdést, hogy milyen hatállyal bír a megkereső államban folyamatban lévő eljárásra az, ha a megkeresett állam átveszi a büntetőeljárást.

29 Másodszor hozzá kell fűzni ehhez, hogy még ha tett is Ausztria nyilatkozatot az SMVE 55. cikke (1) bekezdésének a) és c) pontja alapján (BGBl. III., 1997. május 27., 2048. o.), és az e rendelkezés a) pontjában szereplő kivétel pontosan olyan helyzetre is vonatkozik, mint amilyen az alapeljárásban szerepel, mivel az adott cselekmény a nyilatkozatot tévő állam területén következett be, az 55. cikk (4) bekezdésében foglalt rendelkezések miatt a kinyilvánított fenntartás akkor sem alkalmazható erre az eljárásra, mivel e bekezdés szerint a kinyilvánított fenntartást nem lehet alkalmazni, ha az érintett Szerződő Fél, vagyis ebben az eljárásban az Osztrák Köztársaság, ugyanazzal a bűncselekménnyel kapcsolatban a másik Szerződő Felet, azaz a Szlovák Köztársaságot büntetőeljárás lefolytatására kérte fel.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

30 A kérdést előterjesztő bíróság e kérdése lényegében arra irányul, hogy a *ne bis in idem* SMVE 54. cikkében foglalt elve alkalmazható-e az olyan határozatra, mint amilyen az alapeljárásban szerepel, amellyel a rendőrhatalóság a megindított büntetőeljárást az elé terjesztett ügy érdemi kivizsgálását követően, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személlyel szembeni vádemelést megelőző szakban megszünteti.

- ³¹ Magából az SMVE 54. cikkének szövegéből az következik, hogy valamely Szerződő államban senki ellen nem indítható büntetőeljárás olyan cselekmény miatt, amelyet már „jogerősen elbíráltak” egy másik Szerződő államban.
- ³² A „jogerősen elbírált” fogalmát illetően a Bíróság már ki is mondta egyrészt a C-187/01. és C-385/01. sz., Gözütok és Brügge egyesített ügyekben 2003. február 11-én hozott ítéletének (EBHT 2003., I-1345. o.) 30. pontjában, hogy ha büntetőeljárás következtében a büntetőjogi felelősségre vonhatóság véglegesen megszűnik, akkor az érintett személynek felrótt cselekményt az SMVE 54. cikke alapján „jogerősen elbíráltak” kell tekinteni.
- ³³ A Bíróság másrészt a C-150/05. sz. Van Straaten ügyben 2006. szeptember 28-án hozott ítéletének 61. pontjában (EBHT 2006., I-9327. o.) kimondta, hogy az SMVE 54. cikket alkalmazni kell valamely szerződő állam igazságügyi hatóságainak a terheltet bizonyítékok hiányában felmentő jogerős határozatára.
- ³⁴ Következésképpen valamely határozat akkor minősülhet az SMVE 54. cikke értelmében jogerősen elbíráltak, ha lezárja a büntetőeljárást, és ezáltal a büntetőjogi felelősségre vonhatóság véglegesen megszűnik.

35 Annak megítélésakor, hogy valamely határozat az SMVE 54. cikk értelmében „jogerős”-e, először is – amint arra többek között az osztrák, a holland, a finn kormány és az Egyesült Királyság Kormánya, valamint a Bizottság hivatkozik – azt kell megvizsgálni, hogy annak a szerződő államnak a nemzeti joga, amelynek a hatóságai a szóban forgó határozatot hozták, jogerősnek és kötelező erejűnek minősíti-e ezt a határozatot, és meg kell bizonyosodni arról, hogy kiváltja-e ez a határozat ebben az államban a *ne bis in idem* elve által biztosított védelmet.

36 Az olyan határozat ugyanis, amely az érintett személlyel szemben elsőként büntetőeljárást indító szerződő állam joga szerint nem szünteti meg nemzeti szinten a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, főszabályként nem képezheti eljárásjogi akadályát annak, hogy egy másik szerződő államban ugyanazon cselekmény miatt ugyanazon személy ellen adott esetben büntetőeljárás induljon vagy folytatódjon.

37 Konkrétan azzal kapcsolatban, hogy a szlovák jog szerint végleges hatályú-e az alap-eljárásban szereplő határozat, azt kell megjegyezni, hogy – amint az egyébként a holland kormány és a Bizottság észrevételeiből is kitűnik – az SMVE 57. cikke megteremtette az együttműködés azon kereteit, amelyeken belül a második szerződő állam illetékes hatóságai a vonatkozó jogi információk beszerzése érdekében megkereshetik az első szerződő állam hatóságait például annak tisztázása végett, hogy pontosan milyen jellegű az ennek az első államnak a területén hozott határozat.

38 Az ilyen együttműködés, amelyre azonban az alapeljárásban nem került sor, lehetővé tette volna annak megállapítását, hogy az olyan határozat, mint amilyenről az alapügyben szó van, a szlovák jog alapján valójában nem tekinthető olyan jellegűnek, amely nemzeti szinten véglegesen megszünteti a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot.

39 E tekintetben a szlovák kormány által a jelen ügyben előterjesztett észrevételekből pontosan kitűnik, hogy a büntetőeljárást meghatározott személlyel szembeni vádemelést megelőző szakban megszüntető, a szlovák büntető eljárási törvény 215. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján hozott határozat a nemzeti jog alapján nem képezi akadályát annak, hogy a Szlovák Köztársaság területén ugyanazon cselekmény miatt újabb büntetőeljárást folytassanak.

40 Ennélfogva azt kell megállapítani, hogy az olyan rendőrhatalósági határozat, mint amilyenről az alapeljárásban szó van, amely ugyan megszünteti a büntetőeljárást, de az adott nemzeti jogrend szerint nem szünteti meg véglegesen a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, nem tekinthető olyan határozatnak, amely arra engedne következtetni, hogy ennek a személynek a cselekményét az SMVE 54. cikke értelmében „jogerősen elbírálták”.

41 Az SMVE 54. cikkének ezen értelmezése összeegyeztethető e cikk céljával is, azaz annak elkerülésével, hogy valamely jogerősen elítélt személy ellen a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása következtében ugyanazon cselekmény miatt több szerződő állam területén is büntetőeljárást lehessen indítani (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott Gözütok és Brügge egyesített ügyekben hozott ítélet 38. pontját).

42 Ennek a cikknek az olyan, büntetőeljárást felfüggesztő határozatra történő alkalmazása, mint amelyet az alapeljárásban hoztak, azzal a következménnyel járna, hogy egy másik szerződő államban, ahol esetleg több bizonyíték áll rendelkezésre, minden konkrét lehetőségét megakadályozná annak, hogy az érintettel szemben jogellenes magatartása miatt büntetőeljárást indítsanak és adott esetben büntetést szabjanak ki, miközben ennek lehetősége nem kizárt az első szerződő államban, ahol az érintett személy cselekménye e tagállam nemzeti joga értelmében nem minősül jogerősen elbíráltnak.

43 Az ilyen következmény – ahogyan arra írásbeli észrevételeiben a svéd kormány és az Egyesült Királyság Kormánya is rámutatott – nyilvánvalóan ellentétben állna magával az Európai Unióról szóló szerződés VI. címe rendelkezéseinek céljával, amint azt az EU 2. cikk első bekezdésének negyedik francia bekezdése tartalmazza, amely nem más, mint „a bűnmegelőzésre és bűnüldözésre vonatkozó megfelelő intézkedések” meghozatala, és egyidejűleg az Unió fejlesztése a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló olyan térségként, ahol a személyek szabad mozgása biztosítva van.

44 Hozzá kell ehhez fűzni, hogy bár az SMVE 54. cikkének az a célja, hogy az elkövető számára biztosítsa, hogy miután az egyik szerződő államban elítélték és büntetését végrehajtották, illetve esetlegesen jogerősen felmentették, anélkül mozoghasson a schengeni térségben, hogy más szerződő államban ugyanazon cselekmény miatt büntetőeljárástól kellene tartania (ebben az értelemben lásd a C-436/04. sz. Van Esbroeck ügyben 2006. március 9-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-2333. o.] 34. pontját), az viszont nem célja, hogy megvédje a gyanúsítottat attól, hogy vele szemben ugyanazon cselekmény miatt több szerződő államban egymás követő nyomozást folytassanak.

45 A fenti megállapításokra tekintettel a feltett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a *ne bis in idem* SMVE 54. cikkében foglalt elve nem alkalmazható az olyan határozatra, amellyel az egyik szerződő állam hatósága az elé terjesztett ügy érdemi kivizsgálását követően, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személlyel szembeni vádemelést megelőző szakban megszünteti a büntetőeljárást, ha ezen állam nemzeti joga szerint ez a megszüntető határozat nem szünteti meg véglegesen a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, és így nem képezi akadályát annak, hogy ebben az államban ugyanazon cselekmény miatt újabb büntetőeljárást folytassanak le.

A költségekről

46 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hatodik tanács) a következőképpen határozott:

A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben (Luxemburg) aláírt egyezmény 54. cikkében foglalt *ne bis in idem* elve nem alkalmazható az olyan határozatra, amellyel az egyik szerződő állam hatósága az elé terjesztett ügy érdemi kivizsgálását követően, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személlyel szembeni vádemelést megelőző szakban megszünteti a büntetőeljárást, ha ezen állam nemzeti joga szerint ez a megszüntető határozat nem szünteti meg véglegesen a büntetőjogi felelősségre vonhatóságot, és így nem képezi akadályát annak, hogy ebben az államban ugyanazon cselekmény miatt újabb büntetőeljárást folytassanak.

Aláírások